MOTTO: ECCE HOMO

Ziua în care m-am hotărât să uit totul

UN DECOR SIMPLU, DE REZERVĂ DE SPITAL.

PERSONAJE:

FEMEIA - are în jur de 40 de ani, suplă, arată încă bine.
BĂRBATUL (ACELAȘI BĂRBAT ESTE ȘI ÎNGERUL UITĂRII, ȘI DOCTORUL) - are 30 și ceva de ani, chilug, solid, îmbrăcat la costum.
MESAGERUL - un bărbat mic, umil.
MESAGERUL NR. 2

ACTUL I

Scena 1

FEMEIA

Astăzi m-am hotărât să uit totul. Ca și cum nimic nu ar fi existat înainte de această zi. Da, ca și cum...

Face o pauză.
Deodată zâmbește. Se așază pe podea.

Era o zi de luni. Lunea mergeam împreună în parc și ne uitam la oameni. ”Uite, ce bătrâni simpatici”, mi-a spus. ”Probabil sunt împreună de foarte mulți ani. Uite-i cum se țin de mână”.

Își aprinde o țigară.

Pe atunci nu fumam. Acum fumez tot timpul. Mai ales în cimitir. Da, și în acea zi de luni i s-a făcut rău. Am dus-o la spital cu un taxi. A mai durut-o burta și înainte. Am crezut că e apendicită.

Își trece mâna prin păr.

V-am spus? Astăzi împlinesc 43 de ani și începând de-acum m-am hotărât să uit totul. Da, totul. Nu mai vreau medici, pastile, spitale. Nu mai vreau... Da, o să uit totul. Deja... deja am uitat.

Se ridică. Își scutură fusta neagră și lungă. În mână are țigara. Privește în jur.

Aş vrea eu... Domnule doctor, domnule doctor. Unde eşti, doctore? Când îmi mai dai medicamentul ăla? V-am spus... v-am spus că vreau să uit totul. De ce nu uit?

Se linişteşte.

Doctorul meu. Şi lui i-am povestit despre acea zi de luni. De cum am ajuns la spital i-au făcut radiografii. În pântecul ei fragil era ceva urât, o pată mare şi neagră. O tumoră cât capul meu de mare. ”Doamnă, trebuie operată de urgenţă, altfel nu are nicio şansă.” Şi au operat-o. Trebuia să scape de pata aia mare şi neagră. Trebuia...

Se aşază.

Tatăl ei a murit înainte ca ea să vină pe lume. Leucemie... Da, ironic, nu?... El a plecat iar ea a venit. Simplu. Ca o predare de ştafetă. El... V-am spus că astăzi împlinesc 43 de ani? E ziua mea. Şi ştiţi ce cadou mi-am făcut? Uitarea. Dar eu nu mă prea pricep la cadouri. O dată i-am făcut cadou surorii mele o eşarfă. Maică-mea mi-a spus ”De ce i-ai adus o eşarfă? Nu ştii că poartă ghinion să faci cadou o eşarfă?” Nu, nu am ştiut. Altădată am făcut cadou o pereche de mănuşi. Dup-aia am citit într-o revistă că nu e bine să dăruieşti mănuşi. De ce? Nu

știu, dar nu e bine. Poartă ghinion. Dar ea se pricepea la făcut cadouri. Mi-a făcut cadou acum trei ani brățara asta.

Stinge țigara pe podea. Își dezgolește brațul, se poate vedea o brățară neagră, lată, cu modele aurii. Către scenă:

Nu-i așa că e frumoasă? Brățarele nu poartă ghinion... Da, nu poartă. Mi-a mai făcut cadou niște cercei. Acum cinci ani.

Își dă părul la o parte. În urechi se văd niște cercei.

Așa. Unde am rămas? A, da. După operație, totul a mers bine. Remisie totală... Am fost amândouă bucuroase, fericite. Ea, îngerul meu, scăpase. Da, scăpase și eram amândouă fericite.

Se ține de cap. Către sală:
Nu, nu aud voci. Nu încă.

Dă drumul capului.
Gata. A trecut. O durere. Atât.

Se ridică.
Totul e atât de... diferit. Și lumea pare diferită. De exemplu, de sărbători mă simt atât de singură, iar oamenii cu cât par mai buni cu mine, cu atât sunt mai enervanți. E o stare, așa, ca și cum... ca și cum... nu știu... am uitat... ba nu... ca și cum aș vrea să dispară toți. Sau eu. În fine, să dispară

cineva. În fiecare zi vine cineva la mine. Nu mai am timp de nimic. Nici să fac pipi. Şi toţi sunt atât de draguţi, de binevoitori. Pe cine cred ei că păcălesc? Pe cine?

Îşi aprinde o altă ţigară.Către sală:

Sper că nu sunteţi nefumători. Iar dacă sunteţi, să vă fie de bine. Puţin îmi pasă. Plecaţi.

Fumează şi priveşte absentă în jur.

Patru ani au trecut. Patru. Avea 17 ani când domnul Cancer, aşa îl numea ea... domnul Cancer s-a întors. Şi nu a mai plecat. Nu ne-a iertat că l-am învins prima dată. Nu ne-a iertat. Şi nici noi nu l-am iertat că s-a întors. A făcut din nou tratament cu citostatice. Într-o zi a venit de la şcoală şi s-a dus direct în faţa oglinzii. Şi-a trecut mâna prin păr. Printre degete i-au rămas smocuri mari de păr. A început să plângă şi să-şi treacă tot mai speriată mâna prin păr. Într-o jumătate de oră i-a căzut tot părul. Se usca şi cădea. Se usca şi cădea.

Pauză.

Ştiţi, cred că am uitat să vă spun. Astăzi împlinesc 43 de ani. *43 de ani*. Înainte, la 43 de ani o femeie era deja bătrână. Acum nu mai e aşa. Eu nu sunt bătrână, deşi mi s-au umflat picioarele. Retenţie de apă. S

Și ei i s-au umflat în ultimele săptămâni picioarele. Și o dureau. Niciodată nu se plângea de față cu alții. Suporta. După ce plecau toți, se întindea pe pat gemând de durere. Da, și nu avea decât... Am uitat... Am uitat? Domnule doctor, hei, doctore, am uitat! Am uitat!

Mai încet:

Am uitat.

Se potolește. Se ridică, aruncă țigara și o strivește cu piciorul. Începe să se plimbe.

Dar dacă am uitat de ce încă mai simt? Da, simt că lipsește ceva. Lipsește ceva. Un prieten, am mulți prieteni, mi-a spus odată că suferința e pentru oamenii speciali. Căcat. E pentru toți. Eu nu sunt specială. Nici ea nu era... Ba era... Despre cine vorbesc? Despre cine?

Heblu.

Scena 2

În sală este întuneric. Un fascicul de lumină este fixat pe un bărbat între 30 și 40 de ani, solid, dichisit, îmbrăcat la patru ace, chilug.

BĂRBATUL

Eu sunt Uitarea. Mă cunosc mulți, foarte mulți. Probabil nu știți, dar sunt un înger. Nu, nu am aripi și nici o mulțime de ochi împrăștiați pe tot trupul. Nu. Sunt o ființă obișnuită. De fapt, nu cunosc alți îngeri, așa că nu știu cum arată alți îngeri. Bine, i-am văzut pe cei pictați pe zidurile bisericilor. Dar eu nu arăt ca ei. Deloc. În fine, vă puteți lăuda că ați văzut un înger.

Aplaudă. Către sală:

Da, aplaudați. Haideți. De câte ori aveți șansa să vedeți un înger? Nu mă credeți că sunt un înger?

Râde.

Nu-mi cereți dovezi. Degeaba mi le cereți. Astăzi am împlinit mulți, mulți ani. Am și uitat câți. De ziua mea fac unei persoane, unui necunoscut, un cadou deosebit: neuitarea. Da, neuitarea. Voi dărui unui singur om darul neuitării. Așa fac în fiecare an. Probabil vă întrebați ce înseamnă asta. Înseamnă că acea persoană aleasă de mine nu va uita nimic din întreaga ei viață atâta timp cât va trăi pe acest pământ. Acea persoană nu își va pierde nicio amintire, oricât de mică. Bătrânețea, ramolismentul, alienarea, nimic nu îi va altera memoria. Nimic.

Se îndreaptă spre public. Se plimbă printre spectatori. Își trece mâna, nehotărât, pe deasupra capetelor spectatorilor.

BĂRBATUL (cont’d)

Cine va fi acea persoană? Nu știu, nu am niciun criteriu. Chiar că nu știu. Într-un an i-am dăruit neuitarea unui bătrânel de 88 de ani cu Allzheimer. Și-a amintit totul, totul. Familiei i s-a părut o minune. Din păcate, bătrânul a murit după 3 zile. Dar a murit împăcat. Într-un alt an i-am dăruit neuitarea unui puști de zece ani cam uituc. Și-a adus aminte cum în urmă cu șase ani taică-său l-a bătut nu mai ştiu pentru ce. Nu l-a iertat niciodată. De fapt, mai încolo, când avea vreo 24 de ani, l-a ucis pe taică-său. I-a tăiat gâtul în somn. Când l-au întrebat de ce a l-a ucis, a răspuns că l-a bătut atunci când avea patru ani. ”Nu baţi niciodată un copil, mai ales un copil de patru ani” le-a spus poliţiştilor...

Se plimbă prin sală. Pare a dori să aleagă pe cineva.

Tu? Tu? Sau tu? Nu ştiu, zău aşa. Mereu când fac chestia asta nu mă pot hotărî. Ştiu că nu am criteriu, dar totuşi nu dăruiesc neuitarea chiar oricui. De exemplu, unui om cu o memorie fantastică. Ar fi un dar irosit. Tu? Tu?

Se oprește la un spectator.

Tu? Mă întreb ce ţi-ai aminti?

Pleacă mai departe.

Altădată i-am dăruit neuitarea unei violoniste. Femeia avea vreo 38, 39 de ani. În ziua în care i-am făcut acest dar şi-a amintit foarte multe lucruri.

Dar toate erau banale, anoste, plictisitoare. Practic femeia și-a dat seama... Tu?... Și-a dat seama că a avut o viață plictisitoare: fără soț, fără copii, fără iubiți sau iubite. A doua zi, s-a dus într-un bar, a agățat un tânăr și s-a culcat cu el. În cele din urmă, tipa a ajuns o ruină. Devenise dependentă de heroină și se prostitua pentru câteva grame... Tu?... Dar nu au fost numai chestii d-astea neplăcute, nasoale. Napoleon a fost unul dintre cei dăruiți de mine cu neuitare. El a știut *cum* să-și folosească darul. Așa a cucerit lumea. Ierta dar nu uita. Vedeți, când nu uiți nimic, trebuie să fii capabil să ierți, altfel acest dar se va întoarce împotriva ta.

Se oprește la un spectator. Către spectator:

Oare vei fi în stare să suporți darul meu? Nu cred.

Pleacă mai departe. Se îndreaptă spre scena cufundată în întuneric. Se oprește pe scenă. Arată cu degetul spre ceva din întuneric.

O aleg pe ea.

Un fascicul de lumină luminează locul indicat de Bărbat. O vedem pe Femeie stând pe podea cu un pahar și o pastilă în fața ei. Fasciculul de lumină fixat pe Bărbat se stinge, Bărbatul dispărând în întuneric. Femeia ia pastila și o înghite cu apă.

Scena 3

FEMEIA

Sper că pastila asta mă va ajuta, nu-i așa, doctore? Nu voi mai simți nimic, nu-i așa?

Se întinde pe jos. Se foiește.

Degeaba. Când își face efectul? Imediat? Domnule doctor, nu am uitat nimic. De ce? Parcă încep să-mi amintesc tot mai multe. Ce mi-ai dat, doctore? Ce?

Se ridică în șezut.

Dar poate e mai bine așa. De ce să uit? Sunt o proastă. Știți, ea și-a dorit să-l cunoască pe tatăl ei. Mai încolo, când trupșorul ei nu mai putea lupta, se bucura că în sfârșit îl va întâlni. ”Vezi, tata, mă cheamă lângă el. Îi e dor de mine.” Iar eu îi spuneam: ”Fata mea, dar și eu te vreau aici lângă mine.” Iar ea mi-a răspuns: ”M-ai avut destul. Acum mă vrea el.” De ce? De ce atunci? De ce nu mai încolo? De ce? La început l-a învinovățit pe taică-său, ”A avut sângele stricat” a spus ea odată. Atunci am pălmuit-o. Nu ar fi trebuit să o pălmuiesc, dar am făcut-o.

Își trece mâna prin păr, apoi își aranjează hainele cu cochetărie.

Știți, la 43 de ani o femeie nu e trecută. Încă mai poate cuceri ceva bărbați. Încă mai e frumoasă, iar eu... eu mă țin bine, nu credeți? Mereu îmi spunea ”Mamă, de ce stai singură? De ce nu-ți găsești pe cineva? Ești o femeie foarte frumoasă.” O dată să vedeți ce a făcut. Și-a pus un cercel în limbă. Un pierce... cred că așa se numește... A doua zi avea limba umflată, nici nu mai putea vorbi. M-am speriat și am mers la urgențe. Acolo am așteptat și am așteptat. Nimeni nu se băga pe noi. Într-un târziu a venit medicul de gardă. S-a uitat la limba ei umflată și a spus ”Imediat în sala de operație.” S-a uitat apoi la mine. ”Dumneavoastră cine sunteți?” m-a întrebat. ”Mama”, i-am răspuns. M-a privit lung și a spus ”Nu vă faceți griji, e o operație simplă. Mâine puteți pleca. Aveți un număr de telefon?” Am rămas mască. Adică cum numărul meu de telefon? De ce? Atunci, agitată cum eram, nu l-am întrebat. L-am scris pe o foaie de hârtie și i l-am dat. El l-a vârât într-un buzunar și atât. A doua zi am plecat cu fata mea acasă. O externaseră. Am uitat incidentul cu numărul de telefon, așa că am rămas surprinsă când peste vreo câteva zile m-a sunat el, doctorul. M-a

(MAI MULT)

FEMEIA (cont'd)

invitat în oraș. L-am refuzat, bineînțeles. De întâlniri îmi ardea mie?

Își prinde capul în mâini, făcând efortul de a-și aminti ceva.

Cum o chema? Cum? De ce nu-mi amintesc? De ce? Am avut un copil și nu-mi amintesc numele lui. Nu-mi amintesc.

Se face întuneric. Este luminat doar Bărbatul.

BĂRBATUL

Să vă explic. Neuitarea nu se instalează dintr-o dată, ci treptat. Îi ia cam o zi. Atât. O zi. Dar în acea zi, oră de oră, minut cu minut, secundă cu secundă ies la iveală diverse lucruri uitate sau nu. Acea zi e... cum să vă spun... e, în termeni omenești, chinuitoare. O zi. Atât. O zi.

Din nou se face întuneric. Este luminată Femeia.

FEMEIA

I-am spus și fetei mele că mi-a telefonat medicul care o operase. "Ăla care mi-a tăiat limba?" m-a întrebat. "Da, ăla" i-am răspuns, iar ea nu a mai zis nimic. Într-o zi, după ce am făcut un duș, mă sună el. "Ce faci? Nu mai vii? Te aștept de 10 minute". "De ce să mă aștepți?" l-am întrebat. "Păi nu ai zis că ne întâlnim astăzi la 5?". "Astăzi?", l-am întrebat neștiind ce să spun. De fapt, fata mea i-a tot dat mesaje omului de pe telefonul meu și a fixat întâlnirea. Nu am știut dacă să mă supăr pe ștrengăriță sau nu. M-am întâlnit cu el. Cred că am

ieșit de vreo trei ori. Dar atunci o aveam pe ea. Acum n-o mai am. Acum mă pot întâlni cu bărbați. De ce nu? Adică nu arăt rău pentru vârsta mea, nu? Doamne, ce tot spun! De parcă de-asta îmi arde mie. Și tot simt golul ăla. Nu vreau să-l mai simt. Nu vreau. Domnule doctor, doctore! Doctore!

Se întinde pe podea. Scena se întunecă. Este luminat Bărbatul.

BĂRBATUL

Uitarea se poate instala dintr-o dată. Credeți-mă, știu despre ce vorbesc. Adică, eu sunt Uitarea. Să nu uităm asta. Dar neuitarea... hmmm... da, sunt și Neuitarea. Uneori uit și eu anumite chestii. Într-un an am uitat ca de ziua mea să dăruiesc neuitare cuiva. Nu știu de ce, dar am uitat. Dar mi-am amintit a doua zi. Atunci mi-am făcut mie cadou neuitarea. Da, ca să previn astfel de accidente. Acum nu mai uit nimic. Poate vă întrebați cum lucrez eu ca Uitare. Foarte simplu. Șterg din memoria oamenilor anumite evenimente sau le șterg memoria în întregime. Da, am și o listă. Întotdeauna când dăruiesc uitarea lucrez cu liste.

Un bărbat vine repede pe scenă și îi dă o foaie. Ia foaia și se uită peste ea. O arată publicului. Pe foaie sunt scrise niște nume.

Asta e lista. Vedeți, așa arată. Vreți să vedeți dacă sunt și numele voastre aici? Nu, nu am voie să vă spun nimic despre aceste nume. De unde vine lista? Nu știu. Tot ce știu e că acel bărbat micuț mereu mă găsește, oriunde aș fi, și îmi dă lista. Cred că și el e un fel de înger.

Privește lista.

Să vedem. Astăzi am 128 de persoane de vizitat. Cel mai greu e cu actorii. Ăștia dacă uită ceva, s-a terminat. Gata totul. Eu cred că exagerează. Totul la ei e teatral, dramatic, spuneți-i cum doriți. Eu îi spun exagerare. De exemplu, săptămâna trecută a trebuit să lucrez -așa numesc eu acest act- la memoria unei actrițe de 72 de ani. Când am dat de ea, actrița era pe scenă, juca rolul unei contese în nu știu ce piesă. Eu nu am timp. Când dau de cine trebuie, lucrez. Așa că femeia a rămas pe scenă, înțepenită, cu ochii mari, fără a spune niciun cuvințel. I se tot suflau replicile, dar ea nimic. Înțepenise acolo, pe scenă. Nu știu zău ce mai voia de la viață. Avea 72 de ani. Jucase multe roluri la viața ei, totul i-a mers brici până în acea zi. Acum se odihnește. Încă nu s-a lămurit ce s-a întâmplat, de ce nu mai reține nicio replică. De obicei, cu actorii e mereu o problemă. Cu alții lucrurile sunt mai simple. De exemplu, am lucrat acum câtva timp la memoria unui bărbat însurat, cu doi copii, avocat. În fine, el a început să uite treptat. Mai întâi a uitat de amantă. Disperată, amanta l-a tot căutat ba la

telefon, ba acasă, exasperând-o pe nevasta ăluia. Bărbatul s-a mirat. ”Nu știu, dragă, cine e asta” i-a spus nevestei. ”O fi vreo șantajistă, dragă. De unde să știu eu?”. Peste două zile a uitat că are nevastă. ”Tu cine ești?” a întrebat-o în acea zi de fiecare dată când femeia intra în cameră. A uitat că are copii. Nu îi mai recunoaște. Dar, în schimb, își amintește tot felul de chestii din copilărie, își amintește de maică-sa și întreabă tot timpul de ea. Tipul e foarte fericit. Își retrăiește copilăria. Da, e foarte fericit.

Lumina se stinge.

Este luminată Femeia

FEMEIA

Am visat-o. Era ea. Mă mângâia și îmi spunea ”Lasă, mamă, totul va fi bine. O să vezi. Eu sunt cu tata.” Da, iar eu sunt aici, draga mea. Aici.

Pauză.

V-am spus că astăzi am împlinit 43 de ani? Da, sigur v-am spus.V-am spus că începând de astăzi vreau să-mi uit toată viața de până acum? Da, sigur v-am spus.

Se uită în sală.

Domnule doctor, încă nu am uitat totul. De ce, doctore? De ce o visez? Să știi că nu o să mai dorm niciodată. M-ai auzit? Niciodată. Nu vreau să mai visez. De ce trebuie să visez? Nu vreau să visez. Cineva ar trebui să interzică visurile. Mama mereu spunea că visurile sunt de la diavol și că nu trebuie să cred în ele. Dar era ea în vis. Draga de ea. Cum să nu cred într-un vis în care mi-a apărut ea? Îmi amintesc ziua în care a venit de la liceu acasă, entuziasmată, spunându-mi că vrea să-și tatueze pe umărul drept o aripă, iar eu să-mi tatuez pe umărul stâng o aripă și să fim astfel o singură pasăre care să zboare departe de cancer. Mi-am dat seama că era doar un pretext de a-și tatua ceva, să fie cool, trendy. Dar... nu mai știu dacă am lăsat-o. Nu mai știu.

Își dezgolește umărul stâng. Are tatuată o aripă. Se ridică și se îndreaptă spre public. Își arată umărul.

Priviți. Priviți. Nu sunt nebună. E o aripă. E o aripă. Înseamnă că i-am dat voie. Dar... nu-mi amintesc. Nu...

(Încet, dezamăgită)

Și apoi ce pasăre zboară cu o singură aripă?

Se așază pe podea.

Și sunt atât de obosită. Doctore! Doctore! Ce pasăre zboară cu o singură aripă, doctore? Nu-mi răspunzi. Când am înmormântat-o, tata se întreba într-una de ce

nu l-a luat Dumnezeu pe el, că e om bătrân, de ce a luat-o pe ea, atât de tânără. Nici preotul nu i-a putut da un răspuns. Domnule doctor, există vreun răspuns sau există doar întrebări? Ce spui, doctore? Și de ce nu uit totul? De ce?

Se întinde pe podea. Scena se întunecă. Este luminat Bărbatul. Stă pe podea.

BĂRBATUL

Uneori mă întreb ce fel de înger sunt. Bun? Rău? Nu reușesc să fac o distincție prea clară. Îmi dau seama că misiunea mea nu poate fi considerată una bună. Nu tot timpul. Dar nu-i vina mea. Eu doar fac ceea ce trebuie să fac. Măcar din punctul ăsta de vedere sunt fără vină. Cred că uneori sunt bun, alteori rău. Dar întotdeauna fără vină. Odată m-am îndrăgostit de o fată. Avea 23 de ani. Nu era chiar o frumusețe, dar avea un ceva anume care îi dădea un aer distins, un *je ne sais pas quoi*. Parcă nimic din lumea asta nu o atingea. Era vânzătoare la un butic de cartier. Vindea băutură, țigări, gumă de mestecat, cartele telefonice, pâine, în fine, chestii pe care le găsești la orice butic de cartier. Dar avea un aer incredibil de... cum s-o numesc... intangibilitate. Iar eu trebuia să lucrez la memoria ei. Să o fac să uite cine e. A avut un accident cu mașina. A stat în

BĂRBATUL (cont'd)

comă doi ani iar când s-a trezit nu și-a mai amintit cine e. În acești doi ani, în fiecare seară am stat lângă patul ei. Mă îndrăgostisem nebunește. Parcă eram într-una dintre telenovelele la care ea se uita zilnic. Nu am făcut nimic imoral, doamne ferește. Doar am privit-o. Însă mi-a părut rău că a trebuit să o las fără amintiri. Atunci am simțit că sunt un înger rău. Aș fi vrut să îndrept cumva lucrurile. Dar nu am voie să intervin în planurile divine. Și nici nu am voie să mă îndrăgostesc. Bine, am voie, dar nu am voie să fac nimic care ar implica trupul. Mi-aș pierde slujba. Și sufletul. Știți că și îngerii au suflet? Da, au. Și se pot îndrăgosti de vânzătoarele din buticurile de cartier.

Scena rămâne în întuneric. Este luminată doar Femeia. Se întoarce cu fața spre public.

FEMEIA

Degeaba. Nu pot dormi. *Mamă*. M-am obișnuit să mi se spună *mamă.* Acum nimeni nu-mi mai spune *mamă*. Asta înseamnă că am rămas singură. Nu-mi place singură. Nici când eram mică nu-mi plăcea singură. Întotdeauna mă învârteam pe lângă maică-mea, pe lângă taică-meu sau îl sâcâiam pe frate-meu. Nici ei nu-i plăcea singură. Avea mulți prieteni. Întotdeauna am avut casa plină de copii. La început erau prietenii de pe stradă, de la școală, apoi cei de liceu. Le făceam mâncare, stăteam de vorbă cu ei. Erau niște copii isteți, drăguți și foarte gălăgioși. O lăsam să dea chefuri acasă. Eu plecam la maică-mea și o lăsăm pe ea cu gașca de nebuni. Erau atâția, nici nu v-ar veni să credeți. Sau pleca pe nu știu unde pe la nu știu ce chef. Îmi mai dădea câte un telefon, noaptea:”Mamă, sunt la un chef, dar nu cunosc pe nimeni.” ”Cum, puiuț, - o întrebam- cum nu cunoști pe

nimeni? Unde eşti?”. ”Nu ştiu -îmi răspundea râzând-. Am nimerit la un alt chef. Dar e fain şi aici.” Nu o certam. Când se întorcea, îmi povestea totul. Era atât de plină de viaţă. Îi plăceau cartofii prăjiţi şi ciorba de perişoare, deşi în ultimii ani nu s-a mai atins de aşa ceva. Drăguţa de ea. Amândouă devenisem vegetariene. Toţi ne certau. ”De ce nu face operaţia? Sunteţi nebune. Mâncaţi iarbă. Aşa nu se va face bine.” Nu ne-a păsat. De fapt, eu am vrut să facă operaţia. Am tot insistat. Dar ea nu şi nu, că are 18 ani şi că poate hotărî singură ce să facă şi ce nu. O prietenă de-a ei, tot cu cancer abdominal, a murit pe masa de operaţie. Asta a speriat-o. Într-o zi mi-a spus ”Mamă, decât să risc să mor pe masa de operaţie, mai bine îmi trăiesc aşa cum vreau viaţa care mi-a mai rămas.” Şi aşa a fost... Dar când a fost asta? Când? Când?... V-am spus că astăzi e ziua mea? Am împlinit 43 de ani. M-am hotărât ca din această zi să-mi uit toată viaţa mea de până acum: copilărie, adolescenţă, maturitate. Tot. Aşa m-am hotărât.

FEMEIA (cont'd)

Dar nu reuşesc. Nu reuşesc. Domnule doctor! Doctore!

Scena se întunecă. Este luminat Bărbatul. Se plimbă pe scenă citind lista.

BĂRBATUL

Ca să vezi.

(Către public)

Nu ştiu ce să cred. Chiar nu ştiu. Nu-mi plac coincidenţele. Sunt ciudate şi te pun în încurcătură. Uite, de exemplu, fata de care m-am îndrăgostit şi despre care v-am povestit mai devreme, Adina, a avut un accident. O maşină care venea de pe un drum secundar a intrat direct în ea. La volan era tot o tipă şi o chema tot Adina. Şi aveau aceeaşi vârstă. Numai că doar una dintre ele şi-a pierdut memoria. Uite şi acum. Pe listă e numele ei, la numărul 128 e numele ei. Nu, nu al Adinei. E numele ei, al femeii căreia i-am dăruit Neuitarea. Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Nici măcar o singură dată. Deloc. *Nu pot să-mi retrag darul. Vă daţi seama, m-aş anula pe mine prin mine.* E absurd. E un sabotaj. Am fost sabotat. Dar cine...? Of, ideea e că nu-mi pot retrage darul. *Femeia trebuie să-şi amintească totul.* Nu pot,nu, nu pot. M-aş anula pe mine, aş muri. Cine a scris lista asta? Cine? Zău, aş crede că are ceva cu mine. Asta e. Cineva vrea să scape de mine. Mă simt trădat... după atâţia ani, secole, milenii... nu ştiu ce să fac... Nu ştiu nici măcar pentru cine lucrez. Nu am ştiut niciodată. Sunt aici de secole, dar tot nu ştiu în slujba cui sunt. Şi femeia asta... femeia asta oricum nu-şi amintea prea multe.

Prin faţa lui trece în fugă, aplecat, bărbatul

care i-a dat lista.

Stai puțin! Oprește-te! Stai să te întreb ceva!

Se ia după bărbat. Iese din scenă. Se aud pași rapizi. Bărbatul intră în scenă din fugă. Către public:

A dispărut, piticania. L-ați văzut? Nu? A dispărut pur și simplu. Și eu ce fac cu lista asta?... 127 de persoane, asta e simplu. Dar ce fac cu ea, cu femeia? Zău, așa ceva nu mi s-a mai întâmplat.

Se stinge lumina. E luminată Femeia.

FEMEIA

Inutil... Cât efort... De ce să iubești ceva ce vei pierde? Omul... omul nu ar trebui să fie făcut să iubească și să fie iubit. Singurătatea... Ei îi era frică de singurătate. V-am mai spus, nu-i așa? Dar v-am povestit despre părul ei? După primele ședințele de chimio, avea 13 ani pe-atunci, părul a început să-i cadă. Avea un păr atât de frumos! După, a

FEMEIA (cont'd)

început să-i crească încet, încet. Dar ea nu se putea privi în oglindă, îi era frică. Când făcea baie, nu aprindea lumina. Lăsa ușa deschisă pentru a intra lumina din bucătărie. ”Mi-e urât, mamă! Sunt urâtă și mi-e urât.” I se vedea umbra pe peretele băii. Într-o seară a strigat: ”Mamă, părul meu! Crește la loc!” și era atât de bucuroasă. Fata mea a avut din nou un păr lung și frumos. Mai târziu, după recidivă, părul i s-a rărit. De vină erau medicamentele alea. Doamne, câte medicamente lua, draga de ea. Câte 20 de pilule pe zi. Niciuna dintre noi nu mai ştiam exact la ce foloseşte fiecare pilulă în parte. Ştiam doar că trebuie să le înghită zi de zi. Zi de zi. Zi de zi... Doctore, doctore, pastile d-alea care te fac să uiţi mai ai? Doctore! Unde eşti?

Se ridică. Se plimbă și vorbește.

Uneori uit. Dar nu mă simt mai bine. Astăzi... astăzi... Dar nu pot uita totul.

Își aprinde o țigară.

Să nu credeţi că am fumat cât a trăit ea. Nu. M-am apucat de fumat în cimitir. Nu mai fumasem până atunci. În acea zi am cumpărat un pachet de ţigări și m-am dus în cimitir. Aproape în fiecare zi merg la ea. Nu vrea s-o las singură. Câteodată am impresia că nu știu ce caut acolo, al cui mormânt este. Dar îmi văd de treabă: mătur, am grijă de flori. Când obosesc îmi aprind o ţigară și citesc numele de pe mormânt și anii. Și privesc poza și îmi amintesc. Atunci plâng. Mă întorc acasă. Mă simt singură. Televizorul e

pornit tot timpul, dar tot îmi e urât. Numele de pe mormânt și anii. Anii... Care erau anii? Nu-mi amintesc anii... Dar numele?

Lumina se stinge. Este luminat numai Bărbatul.

BĂRBATUL

Un compromis. Am făcut pentru prima dată un compromis: femeia cu numărul 128 va uita cel mai important lucru din viața ei, toate amintirile care se leagă într-un fel sau altul de acel lucru vor fi șterse. În rest, își va aminti tot. Iar eu, *eu voi dispărea*. Nu am de ales. Sau…

Prin fața lui trece fugind aplecat bărbatul care i-a dat lista. Către bărbatul care fuge:

Stai, bă. Stai, ce fugi așa, că vreau să te întreb ceva. Stai, bă...

Bărbatul iese fugind din scenă. Scena este goală. Intră fugind Bărbatul cu liste. Ţine la piept mai multe foi. Se îndreaptă spre public și împarte celor din public foile. Foile sunt complet albe. Iese din scenă fugind. Scena se scufundă în întuneric. Este luminată doar Femeia.

FEMEIA

În urmă cu două sau trei nopţi am avut un vis despre niște morţi. Sunt într-o sală de așteptare a unui spital parcă sau așa ceva. Acolo mai sunt câteva persoane. Şi eu sunt cu cineva... cu cineva... dar nu-mi amintesc... Doi bărbaţi trec prin faţa noastră cărând o targă cu un mort învelit cu o pătură. Îmi amintesc cum îi atârna o mână. Noi ne-am ferit pentru a le face loc. Ne-am lipit cu spatele de peretele rece. Era un om mort, acolo pe targă iar ei treceau cu el prin faţa noastră. Îmi amintesc așteptarea... Așteptam, când iar au trecut cei doi bărbaţi ducând pe targă un alt mort. De data asta nu a mai existat nicio mână atârnată. Dar ne-am lipit din nou spatele de peretele rece... Cu cine eram? Nu-mi amintesc. Cu cine eram? Cu cine și de ce?

Scena se întunecă. Este luminat doar Bărbatul.

BĂRBATUL

Parcă în ultimii ani am slăbit, nu foarte mult, dar am slăbit. Aveam aproape 90 de kile în urmă cu 50 de ani. Acum am 73 fix. Nu am avut niciodată probleme cu colesterolul, dar mi-a plăcut mereu să arăt bine. Cred că am început să și chelesc. De aceea m-am tuns așa, aproape zero. Sau poate mi se pare mie, nu știu. Poate nu am slăbit, poate nu am început să chelesc. Poate și înainte am avut 73 de kile. Poate și înainte

am avut părul ceva mai rar. Deși... ceea ce mi s-a întâmplat astăzi mă pune pe gânduri. Niciodată nu mi s-a întâmplat să fiu nevoit să-mi anulez darul. Ori dăruiesc uitarea, ori neuitarea, dar să le dăruiesc pe amândouă în aceeași zi aceleași persoane, nu mi s-a mai întâmplat. Odată am citit o carte despre coincidențe și hazard. În ea erau povestite tot felul de chestii ciudate. De fapt, chiar eu v-am povestit ce i s-a întâmplat Adinei. Bine, sunt prea bătrân ca să mă mire coincidențele. Și nu-mi place să cred că sunt ateu sau liber cugetător. Nu mă mai impresionează trucurile astea. Le cunosc prea bine. Cred în Dumnezeu? Da. La început în mod sigur am crezut. Dar apoi am fost uitat aici, în lumea asta. Cred că, odată cu trecerea anilor, L-am uitat și eu. De ciudă, din răzbunare. Adică nu mai sunt sigur de nimic. Dar dacă El nu ar exista, atunci nici eu nu aș exista. Gândul că Dumnezeu există mă liniștește, dă un rost muncii mele. Dar totuși, nu știu de unde vin listele astea. Dacă nu sunt de partea bună a baricadei? Poate ar trebui să-mi dau demisia. Da. O

BĂRBATUL (cont'd)

să-mi dau demisia. Nu va mai exista uitare și neuitare. Dar eu atunci ce voi face? Ce? Am încercat multe la viața mea. Poezie, filosofie, știință, dar fără a face ceea ce fac nu voi mai fi eu. Și cine voi fi? Cine?

Se uită pe listă.

Poate mâine. Astăzi trebuie să lucrez. Mai am 127 de persoane. Sau nu. Dă-le încolo, oricum, dacă dispar, atunci... Mai bine încerc să o ajut pe biata femeie să-și amintească ceea ce tocmai a uitat.

Scena se întunecă. Este luminată doar Femeia.

FEMEIA

La 43 de ani Sunt o femeie nici fericită, nici nefericită. Uneori mi-e dor de copilărie. Mama îmi spunea mereu să nu număr stele că îmi ies bube pe limbă și să nu mă uit la soare că voi orbi. Am numărat stelele și nu mi-au ieșit bube pe limbă. M-am uitat la soare și nu am orbit. Ce reguli stupide. Tata, în schimb, nu mi-a spus niciodată ce să fac și ce nu. Uneori, duminica, după ce ieșeam de la biserică, mă ducea la bâlci, îmi cumpăra vată de zahăr pe băț, mă lăsa să mă dau în călușei, mă păzea să nu se ia vreun ștrengar de mine. Ce dor îmi e de acele duminici. Când au fost acele duminici? Parcă a trecut un secol.

Își privește mâinile.

Ce mâini bătrâne.

S

c

ACTUL II

Este luminată doar FEMEIA.

FEMEIA

Când l-am cunoscut pe Lucian, aveam 19 ani. Pentru mine viața începea la vârsta la care...

Face o pauză, ca și cum a uitat ceva și nu știe ce.

El avea 22 de ani, iar eu 19. V-am mai spus, nu? Într-o zi mi-a adus un buchet mare de crini. Nu mi-a venit să cred că eu merit așa ceva. Un buchet mare de crini. Ne-am plimbat toată ziua prin toate parcurile orașului și, credeți-mă, sunt vreo câteva.

Este luminat Bărbatul.

BĂRBATUL

Către Femeie:

În parcul din centrul orașului te-a cerut de nevastă.

FEMEIA

Privindu-l surprinsă.

Da, așa e. De unde știi?

BĂRBATUL

Tu mi-ai spus.

FEMEIA

Când? Nici nu te cunosc.

BĂRBATUL

Dar eu te cunosc foarte bine.

FEMEIA

Ești vreun pervers?

BĂRBATUL

Nu mai mult decât alții.

FEMEIA

Și ce ți-am mai spus?

BĂRBATUL

Că Lucian a murit la 24 de ani. Leucemie. S-a stins repede.

FEMEIA

Nu e adevărat.

BĂRBATUL

Ba da, e adevărat.

FEMEIA

Nu, nu e.

BĂRBATUL

Ai avut o fiică.

FEMEIA

Nu, nu am avut. Mi-aș aminti, nu crezi?

BĂRBATUL

Trebuie să-ți amintești numele ei.

FEMEIA

Nu am avut nicio fiică. Sunt stearpă.

BĂRBATUL

Da, acum ești.

FEMEIA

Ce vrei de la mine?

BĂRBATUL

Să-ți amintești numele ei.

Se așază jos, față în față cu femeia.

FEMEIA

Cine ești? Nu ai dreptul să-mi spui ce să-mi amintesc.

BĂRBATUL

Ba am.

FEMEIA

Ei bine, nu-mi amintesc numele ei.

BĂRBATUL

Ba da. Mai încearcă.

FEMEIA

De ce nu mă lași în pace?

BĂRBATUL

Pentru că trebuie să ți-l amintești.

FEMEIA

De ce?

BĂRBATUL

Pentru că trebuie. Haide, încearcă.

FEMEIA

Nu-ți bate joc de mine.

BĂRBATUL

Ai încredere și îți vei aminti.

FEMEIA

Vreau, dar nu pot.

BĂRBATUL

Fiica ta a murit.

FEMEIA

Mama îmi spunea mereu să nu număr stele că îmi ies bube pe limbă și să nu mă uit la soare că o să orbesc. Am numărat stelele și nu mi-au ieșit bube pe limbă. M-am uitat la soare și nu am orbit.

BĂRBATUL

Avea 21 de ani.

FEMEIA

Astăzi împlinesc 43 de ani și am hotărât să uit totul. Da, totul. Nu mai vreau medici, pastile,

FEMEIA (cont'd)

spitale. Nu mai vreau... Da, o să uit totul. Deja... deja am uitat.

BĂRBATUL

Ţi se pare.

FEMEIA

Nu am avut nicio fiică.

BĂRBATUL

Numele ei era...

FEMEIA

Nu mi-e frică de singurătate.

BĂRBATUL

Numele ei era...

FEMEIA

Doctorul mi-a prescris niște pastile foarte puternice. Spune că am tulburări de comportament și tendințe sinucigașe inconștiente.

BĂRBATUL

Își amintești ultima ei zi? Eraţi la spital. Intrase în comă.

FEMEIA

Eu sunt sănătoasă, dar nu-i spun asta doctorului, pentru că mă simt bine după pastile. Mă fac să uit totul. Totul. Și e atât de bine.

BĂRBATUL

Ai crezut că va ieși din comă, că se va întâmpla o minune, că ea nu are voie să moară. Nu încă.

FEMEIA

Îmi plac oamenii, îmi place să le vorbesc. Îi vezi?

Sunt foarte mulți oameni aici. Nu spun nimic. Așa sunt ei. Dar le poți vorbi. Ei te ascultă și te înțeleg.

BĂRBATUL

Medicul, un tip de vreo 30 și ceva de ani, ți-a spus că nu mai are nicio șansă și că e mai bine că a intrat în comă, pentru că așa nu o să simtă nimic. Iar tu l-ai pălmuit.

FEMEIA

Uneori văd și îngeri.

BĂRBATUL

Totuși s-a trezit din comă a doua zi, dar nu a recunoscut pe nimeni. Privea tot timpul în gol și gemea.

FEMEIA

Cât e ceasul?

BĂRBATUL

Pe urmă a intrat din nou în comă. Atunci te-ai simţit uşurată. Acela nu era copilul tău. Acea fată, întinsă acolo, pe patul de spital, nu te-a recunoscut. Nu putea fi copilul tău. Ai vrut să pleci acasă. Te-a oprit tatăl tău, care venise cu voi la spital.

FEMEIA

Îngerii mor?

BĂRBATUL

Doar oamenii mor.

FEMEIA

Eu sunt un om.

BĂRBATUL

Trebuie să-ţi aminteşti numele ei.

FEMEIA

Cuvintele mor?

BĂRBATUL

Ele sunt deja moarte.

FEMEIA

Eu sunt un cuvânt.

BĂRBATUL

Numele ei.

FEMEIA

Numele tău.

BĂRBATUL

Uitarea.

Femeia își privește brățara.

FEMEIA

Îți place? Este un cadou.

BĂRBATUL

De la cine?

FEMEIA

De la... am uitat. Are vreo importanță?

BĂRBATUL

Da.

FEMEIA

De la cineva.

BĂRBATUL

Eu știu de la cine.

FEMEIA

De la cine?

BĂRBATUL

De la ea.

FEMEIA

(uimită)

Da?

BĂRBATUL

Da.

FEMEIA

Minţi.

BĂRBATUL

Nu mint

FEMEIA

Ba da, pentru că ești rău.

BĂRBATUL

Nu sunt rău.

FEMEIA

Ba da, ești un înger rău.

BĂRBATUL

Poate.

FEMEIA

Să-ţi spun un secret.(*Încet*)Îmi plac îngerii răi.

BĂRBATUL

Mie nu.

FEMEIA

Ştii, astăzi m-am hotărât să uit totul. Da, totul.

BĂRBATUL

Dar nu ai uitat numele ei. Ştiu asta.

FEMEIA

Am două suflete. Unul este aici, o femeie mereu bolnavă, și celălalt în oraș, o contabilă care lucrează cinci-șase zile pe săptămână și care, în fiecare sâmbătă, fără excepţii, își face curat în toată casa. Care e sufletul adevărat?

BĂRBATUL

Niciunul. Sau amândouă.

FEMEIA

Ce vrei de la mine?

BĂRBATUL

Să-ţi aminteşti numele ei.

FEMEIA

Nu pot.

BĂRBATUL

E simplu. Lucrurile astea nu se uită. Şi dacă v-aţi întâlni pe o stradă aglomerată, ai recunoaşte-o în mod sigur.

După o pauză

FEMEIA

Să nu mă loveşti.

BĂRBATUL

Eu nu lovesc pe nimeni.

FEMEIA

Ar trebui.

Bărbatul îi dă o palmă. Femeia îşi duce mâna la faţă.

Ai spus că nu loveşti pe nimeni.

BĂRBATUL

Femeie, ce dracu! Aminteşte-ţi numele ei!

FEMEIA

Nu pot.

Bărbatul o pălmuieşte din nou. De data asta şi

Femeia îl pălmuiește. Nimeni nu spune nimic. Amândoi se privesc jenați.

BĂRBATUL

Ești primul om care mă pălmuiește.

FEMEIA

Când eram mică, tata m-a pălmuit. Aveam 6 ani. Eram cu soră-mea în curtea din spatele casei. Ea avea 3 ani. Eu m-am suit într-un cireș și am lăsat-o pe soră-mea jos. Pentru că nu putea să urce, a început să plângă apoi a fugit spre casă, dar s-a împiedicat și și-a spart capul, iar eu nu mă mai putea da jos din cireș. În acea zi, taică-meu mi-a dat o palmă pe care o mai simt și astăzi. Avea o mână a dracului de grea.

BĂRBATUL

Dacă nu-ţi aminteşti numele ei, s-ar putea ca eu să nu mai exist.

FEMEIA

De ce?

BĂRBATUL

E greu de explicat. Nu am timp acum.

FEMEIA

Nimeni nu vrea să-mi spună nimic.

BĂRBATUL

Odată, plictisindu-mă de singurătate, mi-am luat un câine. Era un şorecar, un câine d-ăla lung care lipăie când merge. Eram nedespărţiţi. Până când, într-o zi, un idiot l-a lovit cu maşina. Sărmanul câine nu a murit imediat. Dădea într-una din coadă, lovind balta de sânge şi urină care se formase lângă el. Numele lui era Edgar. Vezi, nu i-am uitat numele, deşi a murit acum mai bine de 40 de ani. Edgar.

FEMEIA

Şi eu am un câine.

BĂRBATUL

Ştiu.

FEMEIA

Îl am... îl am de la... nu-mi mai amintesc. De ce nu-mi mai amintesc?

BĂRBATUL

Câinele i l-a adus ei medicul care îi făcea injecţiile cu morfină.

FEMEIA

Nu-mi amintesc.

BĂRBATUL

În ultimul timp i se umflase burta foarte mult și avea dureri. Slăbise, pielea i devenise transparentă, i se vedeau venele. Ea încă mai râdea, mai spunea glume, dar era speriată.

FEMEIA

Taci.

BĂRBATUL

Tu îi făceai tot felul de ceaiuri, crezând că vreunul dintre ele poate fi leacul miraculos. Îi cumpărai numai pâine de secară și produse naturiste. Pentru că ea era vegetariană, ai devenit și tu vegetariană.

FEMEIA

Nu știu despre ce vorbești.

BĂRBATUL

Dar durerile erau prea mari. Ea nu-și mai dorea să trăiască. Tu simțeai asta, dar...

FEMEIA

Nu am simțit nimic, lasă-mă în pace cu fetele și câinii tăi morți.

BĂRBATUL

Nu își mai dorea să trăiască. Nu așa. Îți amintești? În ultima săptămână s-a tot plâns că moartea, în cazul ei, e foarte leneșă. A lăsat-o prea mult pe pământ ca să sufere.

Femeia își pune mâinile la urechi și fredonează o melodie. Bărbatul tace. Așteaptă ca ea să termine. După un timp, ea își ia mâinile de la urechi.

FEMEIA

Ai soție, copii?

BĂRBATUL

Nu.

FEMEIA

Părinții tăi mai trăiesc?

BĂRBATUL

Nu știu.

FEMEIA

De ce nu știi?

BĂRBATUL

Nu-mi amintesc de niciunul dintre ei. Cred că sunt

orfan.

FEMEIA

Bietul de tine.

BĂRBATUL

E mai bine așa.

FEMEIA

Ce cauți aici?

BĂRBATUL

Încerc să te ajut să-ți amintești că ai avut o fiică.

FEMEIA

Nu-mi amintesc să fi avut o fiică.

BĂRBATUL

Îți vei aminti.

FEMEIA

De ce să-mi amintesc? Poate că nu vreau.

BĂRBATUL

Trebuie.

FEMEIA

De ce?

BĂRBATUL

Pentru că ți-am făcut un dar.

FEMEIA

Ce dar?

BĂRBATUL

Neuitarea.

FEMEIA

Ia-l înapoi. Nu am nevoie de el.

BĂRBATUL

Dar ți-am dăruit și uitarea.

FEMEIA

Pe-asta lasă-mi-o.

BĂRBATUL

Nu pot. Dar nici nu pot să îți dăruiesc din nou neuitarea. Tu trebuie să-ți amintești cumva numele ei. Numai așa lucrurile vor redeveni normale.

FEMEIA

Nimic nu e normal. Ce e normal pe lumea asta? Moartea? Dorul? Suferința? Singurătatea?

BĂRBATUL

Cu toții murim, cu toții suferim, cu toții

suntem singuri.

FEMEIA

Nu uita dorul.

BĂRBATUL

Ți-e frică de moarte?

FEMEIA

Da. Ție nu?

BĂRBATUL

Ba da. De aceea sunt aici și vorbesc cu tine.

FEMEIA

Am crezut că ești o halucinație.

BĂRBATUL

Sunt un înger.

FEMEIA

Da?

BĂRBATUL

Da.

FEMEIA

Nu prea arăți.

BĂRBATUL

Păi cum ar trebui să arăt?

FEMEIA

Nu ai aripi, nu ești îmbrăcat în alb, nu-ți strălucesc ochii, nu ai o aureolă, un nimb sau așa ceva. Nu ești un înger.

BĂRBATUL

Și totuși sunt. Îngerii nu mint.

FEMEIA

Doar dracii.

BĂRBATUL

Nici ei. Doar că nu-ți spun tot adevărul.

FEMEIA

Dar tu îl spui?

BĂRBATUL

Da.

FEMEIA

Înseamnă că ești un înger bun.

BĂRBATUL

Sper.

FEMEIA

Asta înseamnă că nu minți.

BĂRBATUL

Asta înseamnă că ai avut o fiică.

FEMEIA

Nu-mi amintesc. Dar simt un gol.

Își duce mâna la inimă.

Aici.

Bărbatul dispare în întuneric. Doar femeia este luminată.

L-am mințit. Îmi amintesc câte ceva. Frânturi. Ploua. Mă grăbeam spre casă. Primisem un telefon de la o fată. Un glas de fată mi-a spus ”Vino repede. Nu te speria, dar vino repede acasă”. Așa mi-a spus. Să vin acasă repede și să nu mă sperii. Ce se întâmplase? Cine era fata? Nu știu. Pe drum, în timp ce așteptam la un semafor, o mașină m-a stropit din cap până-n picioare. Nu mi-a păsat. Tot ce știam era că trebuie să ajung acasă repede. Ploua și nu aveam umbrelă. Îmi era și frig, dar nu-mi păsa. Iar drumul îmi părea atât de lung. Atât de lung. Când am ajuns acasă, nu mai era nimeni. Deodată a sunat mobilul. Am răspuns și...

Femeia se topește în întuneric. Este luminat Bărbatul.

BĂRBATUL

Și același glas de fată ți-a spus că fiica ta a leșinat și că este la spital.

Este luminată Femeia.

FEMEIA

Și același glas de fată mi-a spus că fiica mea a leșinat și că este la spital.

BĂRBATUL

Ai luat un taxi până la spital...

FEMEIA

Am luat un taxi până la spital. Acolo era fata care îmi telefonase, o prietenă a fiicei mele. Plângea. Fiica mea leșinase iar ea chemase salvarea. La spital am așteptat un timp până când a venit un doctor... Doctore... Doctore! Unde ești?

BĂRBATUL

Ți-a spus că nu e nimic grav. O cădere a glicemiei. Iar tu i-ai spus că fiica ta are cancer și că totul e grav la ea.

FEMEIA

I-au pus niște perfuzii. A doua zi a intrat în comă.

BĂRBATUL

A doua zi a intrat în comă.

FEMEIA

Am avut o fiică! Îmi amintesc.

BĂRBATUL

(către femeie)

Da, ai avut o fiică. Îți amintești numele ei?

FEMEIA

Îi plăceau stelele. De când era mică privea în fiecare noapte cerul. Când a împlinit 18 ani, am vrut să-i cumpăr un telescop. Nu am avut bani. Dar i-am promis mai încolo un telescop. Nu s-a supărat. Nici mai încolo nu am reușit să i-l cumpăr.

BĂRBATUL

Bravo, așa e.

FEMEIA

Te urăsc.

BĂRBATUL

Știu.

FEMEIA

Tot nu-mi amintesc numele ei.

BĂRBATUL

Mai încearcă.

FEMEIA

Am obosit.

BĂRBATUL

Suntem aproape, nu renunța.

FEMEIA

Vreau să fac pipi.

BĂRBATUL

Acum?

FEMEIA

Da.

BĂRBATUL

Bine.

Femeia dispare în întuneric.

Știți? Niciodată nu am fost respectat. Nimeni nu știe că exist. Oamenii îi respectă pe îngeri, dar nimeni nu mă respectă *pe mine.* Nu este o problemă de ordin teologic, nu, nici pe departe. E vorba *de mine*. Nu există rugăciuni prin care oamenii să-mi ceară să le cruț amintirile. Probabil nu-și dau seama cât sunt de importante. Nu mă simt disprețuit. Mă simt ignorat cu desăvârșire. *Nimeni nu știe că exist.* Oricum, și dacă m-ar ruga să le cruț memoria, tot am o listă de respectat. Nu o pot ignora în funcție de rugăciunile lor. Și totuși...

Este luminată Femeia.

FEMEIA

Gata.

Ia pachetul de țigări de pe jos. Întinde pachetul spre Bărbat.

Vrei o țigară?

BĂRBATUL

(luând o țigară)

Da, mulțumesc.

Femeia îi aprinde țigara, după care o aprinde pe a ei. Un moment nimeni nu spune nimic. Doar fumează.

FEMEIA

L-ai văzut pe doctorul meu?

BĂRBATUL

Nu știu cine e doctorul tău.

FEMEIA

Seamănă cu tine, doar că e mai slab.

BĂRBATUL

Eu nu sunt doctor.

FEMEIA

Nu am spus că ești, ci că seamănă cu tine.

BĂRBATUL

(privind ceasul de la mână)

Nu mai avem mult timp.

Se așază amândoi jos.

FEMEIA

Eu am.

BĂRBATUL

Eu nu.

FEMEIA

Credeam că dintre noi doi, eu am mai puţin timp decât tine.

BĂRBATUL

De data asta nu. Eu am mai puţin timp decât tine, aşa că ajută-mă. Te implor.

FEMEIA

De ce te-aş ajuta? Mi-ai făcut rău.

BĂRBATUL

Nu am vrut.

FEMEIA

Dar o să te ajut. Vrei să-mi amintesc numele ei, nu-i așa?

BĂRBATUL

Da.

FEMEIA

Alexandra?

BĂRBATUL

Nu.

FEMEIA

Alina?

BĂRBATUL

Nu.

FEMEIA

Ioana?

BĂRBATUL

Te rog, nu așa. Nu are niciun rost să ne jucăm. Trebuie să ți-l amintești, nu să-l ghicești.

FEMEIA

Era un nume străin?

BĂRBATUL

Era un nume.

FEMEIA

Un nume...

BĂRBATUL

Te rog.

FEMEIA

Ești tare ciudat.

BĂRBATUL

Sunt singur.

FEMEIA

Şi eu. Vrei o pastilă?

BĂRBATUL

Nu.

FEMEIA

Doctorul meu mi-a prescris nişte pastile foarte bune. Uit totul, doar că îmi înţepeneşte corpul. Nu mă mai pot mişca. Parcă aş fi într-un vis în care nu se întâmpla nimic. Asta nu-mi place. Aş vrea să plâng, dar nu pot, lacrimile nu vor să curgă. Nu ştiu, cred că îmi paralizează şi glandele lacrimale, dracu ştie.

BĂRBATUL

Doar eu pot dărui uitarea.

FEMEIA

Ei bine, și pastilele doctorului au același efect. Doar că pe termen scurt.

BĂRBATUL

Uitarea dăruită de mine e pe termen lung.

FEMEIA

Și atunci cum vrei să-mi amintesc atât de repede lucruri pe care m-ai făcut să le uit?

BĂRBATUL

Te ajut eu.

FEMEIA

Mersi, dar prefer uitarea.

BĂRBATUL

Poate ai dreptate. Să dispar. Da, să dispar. Atunci, uitarea și neuitarea vor fi lăsate la voia întâmplării.

FEMEIA

Nu așa a fost și până acum?

BĂRBATUL

Ba da, dar eu eram întâmplarea.

FEMEIA

Convenabil.

BĂRBATUL

Te rog, amintește-ți.

FEMEIA

Încerc.

BĂRBATUL

Nu cred.

FEMEIA

Claudia?

BĂRBATUL

Nu.

FEMEIA

Hai, măi, că nu mai am răbdare.

BĂRBATUL

Eu nu mai am timp.

FEMEIA

Atunci spune-mi tu numele ei.

BĂRBATUL

Ți-am spus că nu pot.

FEMEIA

Îmi amintesc doar bucăți. Numele ei... numele ei îmi scapă.

BĂRBATUL

Dar numele tău?

FEMEIA

Clara Ionescu.

BĂRBATUL

Foarte bine.

FEMEIA

Clara... Mama îmi spunea așa. Tata îmi spunea simplu ”fata mea”. Așa îi spuneam și *ei*.

BĂRBATUL

Complici lucrurile.

FEMEIA

Când s-a născut eram deja singură. Da, asta îmi amintesc. Lucian murise cu câteva luni înainte. Ea a fost darul lui. Așa am văzut-o. Ca pe un dar. Acum l-a luat înapoi. Ea tot spunea ”Tata mă cheamă la el. Mă vrea acolo, cu el” iar eu mă răsteam la ea spunându-i că o prostie mai mare ca asta nu mai auzisem. Ea râdea iar eu mă linișteam. De ziua lui Lucian ieșeam amândouă în oraș. Uite, vezi? Îmi amintesc. Ieșeam în oraș și îi povesteam câte ceva despre tatăl ei. Cum ne-am cunoscut, cum m-a cerut de nevastă, despre nunta noastră de la țară. Știi, ea

semăna mai mult cu el decât cu mine. Avea ochii lui negri, bărbia ascuțită. De la mine a moștenit buzele groase.

BĂRBATUL

E atât de târziu.

FEMEIA

Mie îmi spui.

BĂRBATUL

Iar tu nu-ți amintești.

FEMEIA

Îmi pare rău. Nici nu știu ce mai vreau, să-mi amintesc sau...

BĂRBATUL

Uneori e prea târziu.

FEMEIA

Da, uneori e prea târziu.

BĂRBATUL

Trebuie să plec.

FEMEIA

Dacă îl vezi pe doctorul meu să-i spui că l-am căutat.

BĂRBATUL

Bine.

Bărbatul se ridică. O privește pe femeie ca și cum ar vrea să-i spună ceva, dar se răzgândește.

FEMEIA

Nu uita, te rog.

BĂRBATUL

Clara Ionescu, mi-a părut bine.

FEMEIA

Mie nu.

BĂRBATUL

Plec.

FEMEIA

Tocmai mi-am amintit.

BĂRBATUL

Ce? Numele?

FEMEIA

Nu, nu e vorba de numele ei. E vorba de ea. Mi-am amintit o zi de decembrie. Am primit un telefon de la

fratele lui Lucian care lucra în armată. Era de serviciu și mi-a spus să plec câte mai repede din București. Pe-atunci stăteam în București într-o garsonieră friguroasă și plină de igrasie. Mi-a zis să iau trenul până la maică-sa, în Brașov. Fetița avea 1 an. Era frig și afară se auzeau strigăte și împușcături. Nu aș fi vrut să plec, dar el a insistat. Am făcut rapid bagajele și l-am așteptat pe băiatul trimis de Lucian. După două ore a apărut și băiatul și am coborât la mașină. Pe trotuar erau strânși mai mulți oameni, printre care i-am recunoscut pe câțiva vecini. Se strânseseră în jurul unor cadavre. Niște bărbați decapitați erau întinși pe trotuar. Da, da. Cineva strecurase între buzele decolorate ale uneia dintre cele două căpățâni o țigară aprinsă. ”Teroriști, ucigași de copii”, a strigat unul dintre cei de-acolo. Îl cunoșteam, un

FEMEIA (cont'd)

bătrânel, mereu saluta politicos atunci când ne întâlneam la coadă la pâine sau lapte. Dar atunci... A scuipat pe unul dintre capete și l-a lovit cu piciorul ca pe o minge. Am acoperit cu mâna ochii fetiței și m-am îndepărtat de scena aceea grotescă, oribilă. Băiatul trimis de Lucian a stat cu noi până ne-am suit în tren. Știi? Asta a fost a doua ei întâlnire cu moartea. Iar fetița mea nu avea mai mult de un an.

BĂRBATUL

Niciodată nu e prea devreme pentru moarte.

FEMEIA

Vorbe aiurea. Întotdeauna e prea devreme.

BĂRBATUL

Scuză-mă, ai dreptate.

FEMEIA

Trebuie să vină doctorul meu

BĂRBATUL

Înțeleg, vrei să plec.

FEMEIA

Da.

Bărbatul se ridică de jos, își scutură pantaloni cu mișcări repezi, după care se îndreaptă spre ieșirea din scenă.

Numele meu e Clara Ionescu.

BĂRBATUL

Știu.

FEMEIA

Iar numele fetiței mele este Maria.

Scena se întunecă. Este luminat doar Bărbatul, aflat aproape de ieșirea din scenă.

BĂRBATUL

Așa e, numele fetei e Maria.

Scoate lista din buzunar. Privește în sus.

Gata. M-ai auzit? Gata! Și-a amintit.

Deodată își duce mâna la inimă. Pare uimit. Scapă lista din mână.

Dar și-a amintit... Maria...

Cade. Nu mai dă niciun semn de viață. În scenă intră bărbatul pirpiriu care ia lista de pe jos. Se uită peste ea și o rupe. În scenă intră un alt bărbat care îi dă o foaie: o listă nouă.

Bărbatul piripiriu se uită peste ea cu atenție. Mesagerul iese rapid din scenă. Va fi urmat imediat de bărbatul pirpiriu, care însă nu se mai mișcă rapid, umil, ci sigur pe el. Scena se întunecă.

Este luminată Femeia, care stă în șezut.

FEMEIA

Ieri am împlinit 43 de ani. Încă nu sunt bătrână, dar am pierdut deja un soț și un copil. Am rămas singură. De ziua mea, am vrut să-mi fac un cadou: uitarea. Nu am reușit. Doar pastilele doctorului mă mai fac să uit, dar numai pe moment, apoi din nou începe calvarul. Știu că totul e în zadar, dar vreau să uit. Aici e bine. Aer curat, un program plăcut: pictură, lecturi, teatru, terapie în grup. Doctorul e un tip înțelegător. Și ceilalți pacienți sunt drăguți. E plăcut să nu fi singurul care suferă. Știți cum e, fiecare cu durerea lui, care e mai mare decât a celuilalt. În camera de lângă mine e doamna Ștefănescu. O femeie plinuță, bogată, soțul ei are câteva pensiuni și le merge pare-se destul de bine, dar tipa e cam gâsculiță. În fine. Într-o seară i s-a părut că îl aude pe fratele ei care se înecase. Băiatul avea pe-atunci 14 ani. Ei bine, într-o seară, când ea se spăla pe dinți, a auzit o voce: ”Noapte bună, Daniela”. Era vocea lui, a fratelui ei mort. S-a speriat, dar a crezut că doar i s-a părut. Apoi în seara următoare s-a întâmplat același lucru: ”Noapte bună, Daniela.” Și în a treia seară la fel: ”Noapte bună, Daniela”. Dar în a patra seară, glasul îi spune: ”Nu te speria, Daniela. Am vrut să văd dacă ești bine.” Doamna Ștefănescu a pus să se construiască un monument la mormântul fratelui mort

la 14 ani, a făcut tot felul de slujbe. Spiritul părea a se fi potolit. Dar într-o seară, glasul s-a auzit din nou: ”Daniela. Nu mai e mult. Te aștept.” Ei bine, asta a fost prea mult pentru nervii doamnei Ştefănescu care, în stare de șoc, a ajuns aici. Mai este și doamna Chițu. Pe ea a părăsit-o bărbatu-său, un dentist cam afemeiat și cam bețiv, dar de care ea e încă îndrăgostită. Atunci când a părăsit-o, doamna Chițu a încercat să se sinucidă. Nu a reușit, dar a ajuns aici. Destul de banal, nu credeți? Despre cine să vă mai povestesc?

În scenă intră BĂRBATUL, îmbrăcat
într-un halat de medic însoțit de o asistentă.

A, domnule doctor. Ce bine că ai venit. Vreau să uit.

MEDICUL

Bună dimineața, doamnă Ionescu. Cum ne simțim astăzi?

FEMEIA

V-am spus, vreau să uit totul.

MEDICUL

Nicio schimbare, deci.

FEMEIA

Nu.

Medicul îi face semn asistentei. Aceasta lasă o tavă pe care sunt un pahar cu apă și o pastilă. Femeia înghite pastila. Bărbatul și asistenta ies din scenă. Se aude o ușă și o apoi o voce de femeie:

VOCEA

Doctore, iar l-am auzit.

DOCTORUL

Şi ce ţi-a spus?

VOCEA

Noapte bună, Daniela.

Femeia se întoarce cu spatele la public.

Fade out.